

en Enhed, end af de enkelte Kreditforeninger hver for sig.

Man er imidlertid ikke blind for, at en Hypothekbank under visse Forhold mulig kunde vise sig mindre tilfredsstillende. Den svenske Hypothekbank, som har været Finantsministerens Forbillede ved Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag, har — i alt Fald efter Svenskernes Mening — ikke altid løst sin Opgave med Held. Det har derfor været Udvalget magtpaaliggende at finde Garantier mod, at Banken, hvis den til Tider ikke skulde svare til Forventningerne, heller ikke kommer til at øve nogen skadelig Indvirkning paa Prioritetsforholdene i Danmark.

Ved forskellige Endringsforslag har man søgt at afværge denne Fare, særlig ved at tillade de enkelte Kreditforeninger, selv om de indtræde som Interessenter i Banken, at fortsætte deres frie Virksomhed ved Siden af. En Kreditforening bør have Lov til at indtræde som Interessent i Banken med en enkelt Serie og samtidig fortsætte sin Virksomhed som hidtil for andre Series Bedkommende. Foreningens Laansøgere vil da til enhver Tid omtrentlig kunne beregne, om de kan have Fordel af at forlange Laan af Bankens Midler, thi selv om Banken ved denne Tid skal optage et nyt Laan, vil Kursen paa dens ældre Obligationer tilnærmelsesvis angive, paa hvad Betingelse det nye Laan kan stiftes.

Flertallet (Blem, Dønnergaard, B. Holm, K. Nielsen, Nyholm, M. Pedersen, P. Pedersen og A. Sørensen) har imidlertid ikke troet at kunne blive staaende herved, men har yderligere i det anførte Diemed stillet forskellige Endringsforslag angaaende Bestyrelsens Sammensætning m. m. En Betingelse for, at Banken kan komme til at virke i den Udstrækning, som tilsigtes, er nemlig, at Kreditforeningerne kan slutte sig til den med Tillid. Man bør derfor efter Flertallets Formening ikke give Re-

gjerungen den i Lovforslaget paa flere Steder forlangte Ret til at foreskrive Forandringer i Kreditforeningernes Statuter, thi selv om man var overbevist om, at ingen Regjering nogensinde vilde misbruge denne Ret, saa er man dog aldrig sikker paa, at den i alle Tilfælde netop træffer det rette, og at Regjeringen ikke kunde komme til at gribe ind paa Punkter, hvor en saadan Indgriben kunde foraarsage Forstyrrelse. Hidtil have Kreditforeningerne ret godt paa egen Haand og under de lovgivne Former kunnet affatte deres Statuter, og dette vil de formentlig ogsaa kunne gjøre for Eftertiden, selv om de melder sig ind i Hypothekbanken.

Men heller ikke Bankens Bestyrelse bør man hverken direkte eller indirekte lægge i Regjeringens eller de stiftende Finantsministers Hænder. Den Form, hvorunder vore Kreditforeninger ere opbyggede, og hvorunder de have erhvervet sig Tillid faavel herhjemme som i Udlandet, skulde man synes ogsaa maatte passe for Kreditforeningernes Bank. Den foreslaaede Hypothekbank bliver jo i Virkeligheden ikke andet end en ny øverste Etage, man tilføjer vore Kreditforeninger, og det er derfor det naturligste, at disse ogsaa faae Hovedindflydelsen paa Bankens Styrelse. Hvis Lovgivningsmagten ikke tør give Kreditforeningerne denne Indflydelse, ligger deri en Mistillid til nævnte Foreninger, og en saadan Mistillid bør ikke fremkomme; i Udlandets Vine vilde dette ikke forhøje Tilliden til Kreditforeningerne, men snarere det Modsatte.

Den svenske Hypothekbank, som i andre Retninger skal være Forbilledet for den danske Bank, bør ogsaa være dette med Hensyn til Sammensætningen af Bankens Bestyrelse. Den svenske Banks Bestyrelse bestaar af 5 Medlemmer, hvoraf Kongen vælger 1, Rigsregjælskontoret 1, og 3 vælges af de laantagende Foreninger. Dette vilde for vort Bedkommende svare til, at Kongen valgte 1, Kreditforeningen 3, mens den 5te valgtes f. Ex. af Nationalbanken. Men Flertallet anser det imidlertid for heldigere, at Bestyrelsen